

eul_wid: rsk-aa

Ἀρποκρατίωνος Ἐπιστολή · Harpocraton Medicine and Astrology Letters

Letter to Caesar Augustus

Ἐπιστολή

Period: Ῥωμαϊκή [Roman](#)
Dialect: Κοινή τεχνική [Technical Koine](#)
Domain: Ἰατρική [Medicine](#)
Format: Ἐπιστολή [Epistle](#)

Ἀρποκρατίων Καίσαρι Αὐγούστῳ χαίρειν. Πολλῶν ἐπιχειρησάντων ἐν τῷ βίῳ, Σεβαστὲ Καῖσαρ, παραδοῦναι πολλὰ παράδοξα μηδενὸς πρὸς τέλος ἀγαγεῖν τὰς ἐπαγγελίας δυνηθέντος διὰ τὸν τῆς εἰμαρμένης ταῖς διανοίαις αὐτῶν ἐπικείμενον ζόφον, μόνος δοκῶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀνθρώπων πεποικέναι τι παράδοξον.

- ² Ἐπιχειρήσας γὰρ πράγμασιν ἅπερ θνητῆς μέτρα φύσεως ὑπερβαίνει, τούτοις τε μετὰ πολλῶν βασάνων καὶ κινδύνων, τὸ καθῆκον τέλος ἐπέθηκα. Ἀσκήσας <γὰρ τὴν> γραμματικὴν ἐπιστήμην ἐν τοῖς τῆς Ἀσίας κλίμασι καὶ πάντων τῶν ἐκεῖ βελτίων γενόμενος, διέγνω ὥς τινὸς τῆς ἐπιστήμης ἀπολαύειν.
- ⁴ Καὶ πλεύσας εἰς τὴν περισπούδαστον Ἀλεξάνδρειαν μετὰ συχνοῦ ἀργυρίου, τοὺς ἐντελεστάτους τῶν φιλολόγων παρώδευον, καὶ φιλοπονίας ἔνεκα καὶ συνέσεως ὑπὸ πάντων ἐπαινούμενος. Ἐφοίτων δὲ συνεχῶς καὶ εἰς τὰς τῶν διαλεκτικῶν ἱατρῶν διατριβάς· ἥρων γὰρ περισσῶς ταύτης τῆς ἐπιστήμης.
- ⁶ Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν εἰς οἶκον ἀπιέναι, κατὰ τρόπον ἤδη μοι καὶ τῆς ἱατρικῆς προοιούσης, περιήειν τὰς βιβλιοθήκας ἐκζητῶν· εὐρὼν δὲ βίβλον τινὰ Νεκεψὺ τέσσαρεσκαίδεκα θεραπείας ὅλου τοῦ σώματος καὶ παντὸς πάθους κατὰ ζώδιον περιέχουσιν διὰ λίθων τε καὶ βοτανῶν, τὰ τῆς ἐπαγγελίας παράδοξα ἐξεπλητόμην. Ἦν δὲ, ὡς ἔοικε, βασιλικῆς μωρίας κενὸς τυφός· σκευάσας γὰρ τὸν ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζόμενον « τροχίσκον ἡλιακὸν » καὶ τὰς λοιπὰς δυνάμεις, ἐν πάσαις τῶν παθῶν θεραπέαις ἡστόχησα. ^[5]
- ⁸ Θανάτου δὲ τραχυτέραν ὑπολαβὼν εἶναι τὴν πλάνην, ὑπὸ τῆς λύπης ἔδαπανώμην· καὶ γὰρ προπετέστερον τῇ γραφῇ πεπιστευκῶς ἔγραψα περὶ τῆς ἐνέργειας αὐτῶν, καὶ τοῖς γονεῦσιν ὡς ἤδη πειράσας καὶ ὑποστρέφειν ἐπηγγελλόμην. Ἐν μὲν οὖν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μένειν οὐχ οἶόν τε ἦν διὰ τὸν τῶν ὁμοτέχνων γέλωτα—καὶ γὰρ ἰδίως τὰ καλὰ φθονεῖται—, εἰς οἶκον δὲ ἀπιέναι πάλιν προθυμίαν οὐκ εἶχον μικρότερος τῶν ἐπαγγελιῶν εὐρημένος.
- ¹⁰ Περιήειν δὲ τὴν Αἴγυπτον οἷστρω τῆς ψυχῆς ἐλαστρούμενος, καὶ ζητῶν τι <τῆς> προπετοῦς παγγελίας ἐργάσασθαι, ἢ τούτου μὴ τυχὼν θανάτῳ λοιπὸν ἀφιέναι τὸν βίον. Ἀεὶ δέ μοι τῆς ψυχῆς προμαντευομένης θεοῖς ὁμιλῆσαι, συνεχῶς εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐκτείνων τοὺς θεοὺς ἐλιτάνευον δι' ὀνείρου φαντασίας ἢ διὰ πνεύματος θεοῦ χαρίσασθαι μοί τι τοιοῦτο, δι' οὗ γαυριάσας ἰλαρὸς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὴν πατρίδα κατελθεῖν δυνηθῶ. ^[5]

- 12 Γενόμενος οὖν ἐν Διὸς πόλει—ἀρχαιοτάτην 〈λέγω〉 τῆς Αἰγύπτου πόλιν καὶ πολλὰ ἱερὰ ἔχουσιν—, διέτριβον αὐτόθι· ἦσαν γὰρ ἀρχιερεῖς φιλόλογοι καὶ ποικίλοις κεκοσμημένοι μαθήμασι. Προβαίνοντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς μοι φιλίας μᾶλλον αὐξανούσης, ἐπυνθανόμην εἴ τι τῆς μαγικῆς ἐνεργείας σῴζεται.
- 14 Καὶ τῶν μὲν πλειόνων ἐπαγγελίας ὁμοίας τῇ προπετεία μου φερόντων κατέγγων· ἐνὸς δέ τινος διὰ τὸ σοβαρὸν τῶν ἡθῶν καὶ τὸ τῆς ἡλικίας μέτρον πιστευθῆναι δυναμένου οὐκ 〈ἀν〉 ἐχαιτίσθην τῆς φιλίας. Ἐπηγγείλατο δὲ οὗτος αὐτοπτικὴν ἔχειν λεκάνης ἐνέργειαν.
- 16 Παρεκάλεσα οὖν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐρημοτάτοις τόποις τῆς πόλεως σὺν ἐμοὶ περιπατῆσαι, μηδὲν ὦν ἔχρηζον ἐμφήνας. Ἀπελθόντων οὖν ἡμῶν εἰς τι ἄλσος ἡσυχία βαθυτάτη περιεχόμενον, αἰφνίδιος περιπεσὼν ἐπὶ στόμα καὶ κλαίων τῶν ποδῶν εἰχόμεν τοῦ ἀρχιερέως.
- 18 Ἐκπλαγέντος δὲ αὐτοῦ διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς θεάς καὶ πυνθανομένου τίνος ἔνεκε τοῦτο ποιῆσαιμι, ἔφασκον ἐν αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν εἶναι τῆς ἐμῆς ψυχῆς· ἔχειν γὰρ με ἀνάγκην θεῶ ὁμιλῆσαι, ἥς ἐπιθυμίας ἂν ἀμάρτω, μέλλω ἀποτάσσεσθαι τῷ βίῳ. Ἀναστήσας δέ με ἀπὸ τῆς γῆς καὶ παρηγορήσας προσηνεστάτοις λόγοις, ἀσμένως ταῦτα ποιεῖν ἐπηγγέλλετο, καὶ ἐκέλευσεν ἀγνεύειν ἡμέραις τρισί.
- 20 Διαχυθείσης δέ μου τῆς ψυχῆς ἐπὶ ταῖς ἐπαγγελίαις τοῦ ἀρχιερέως, ἡσπασάμην αὐτοῦ τὴν δεξιὰν καὶ εὐχαρίστουν, κρουνηδὸν μοι τῶν δακρύων φερομένων· φυσικῶς γὰρ ἀπροσδόκητος χαρὰ πλείονα λύπης ἐκκαλεῖται δάκρυα. Ἐπανελθόντες δὲ ἐκ τοῦ ἄλσους, περὶ τὴν ἀγνεΐαν ἐγινγόμεθα, ἐμοὶ τῶν ἡμερῶν διὰ τὴν προσδοκίαν ἐνιαυτῶν ἀπαριθμουμένων.
- 22 Ἐπιστάσης δὲ τῆς τρίτης ἡμέρας, ὑπὸ τὸν ὄρθρον πορευθεὶς ἡσπασάμην τὸν ἀρχιερέα. Εὐτρέπιστο δὲ αὐτῷ οἶκος καθαρὸς καὶ τὰ λοιπὰ τὰ πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν.
- 24 Ἐγὼ δὲ κατὰ προμήθειαν τῆς ψυχῆς εἶχον, ἀγνοοῦντος τοῦ ἀρχιερέως, χάρτην καὶ μέλαν ἐπὶ 〈τῷ〉 σημειώσασθαι τῶν λεγομένων ἃ ἂν δεήσῃ. Ἀνακρίνοντος δέ με τοῦ ἀρχιερέως πότερον ψυχῇ νεκροῦ τινος ἢ θεῶ ὁμιλῆσαι βουλοίμην, ἔφην Ἀσκληπιῷ, εἶναι δὲ τὸ τέλειον τῆς χάριτος εἰ μόνῳ μοι πρὸς μόνον ὁμιλεῖν ἐπιτρέψειεν· ὃ μοι οὐχ ἡδέως μὲν—τοῦτο γὰρ ἐνέφαινον οἱ τῆς ὀψέως χαρακτῆρες—, πλὴν ἐπηγγείλατο. ^[5]
- 26 Καὶ ἐγκλείσας με εἰς τὸν οἶκον καὶ καθῆσαι κελεύσας ἄντικρυς τοῦ θρόνου εἰς ὃν ἔμελλεν ὁ θεὸς καθεῖζεσθαι, προαγαγὼν διὰ τῶν ἀπορρήτων ὀνομάτων τὸν θεὸν καὶ ἐξελθὼν ἔκλεισε τὴν θύραν. Καθεζομένου δέ μου καὶ ἐκλυομένου τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς διὰ τὸ παράδοξον τῆς θεάς—οὔτε γὰρ τοὺς τῆς ὀψέως χαρακτῆρας οὔτε τὴν τοῦ περικειμένου κόσμου καλλονὴν ἀνθρώπου λόγος διασαφῆσαι δύναται ἄν—, 〈ἀν〉 ατείνας οὖν τὴν δεξιὰν ἤρξατο λέγειν ὁ μακάριος· «Παρά θεῶ τῷ ἔχοντι θέσσαλε· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ γνωσθέντων τῶν σῶν ἐπιτευγμάτων ὡς θεὸν ἀνθρωποὶ σε θρησκεύουσιν.
- 29 Ἐπερώτα οὖν περὶ ὧν θέλεις, ἀσμένως ἐμοῦ πάντα παρέξοντος.» Ἐγὼ δὲ μόλις μὲν—κατεπεπλήγμην 〈γὰρ〉 καὶ πεπληρώμην τὸν νοῦν εἰς τὴν τοῦ θεοῦ βλέπων μορφήν—, ὅμως οὖν ἐπυνθανόμην δι' ἣν αἰτίαν ἐπὶ ταῖς τοῦ Νεκεψῶ δυνάμεσιν ἡστόχησα.
- 31 Πρὸς δ' ὁ θεὸς εἶπεν· «Ὁ βασιλεὺς Νεκεψῶ, ἀνὴρ φρενηρέστατος καὶ πάσαις κεκοσμημένος ἀρεταῖς, παρὰ μὲν θείας φωνῆς οὐδὲν ὦν σὺ μαθεῖν ἐπιζητεῖς εὐτύχησε· φύσει δὲ χρησάμενος ἀγαθῇ, συμπαθείας λίθων καὶ βοτανῶν ἐπενόησε· τοὺς δὲ καιροὺς καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς δεῖ τὰς βοτάνας λαμβάνειν οὐκ ἔγνω. Ὄρια γὰρ πάντα τῇ τῶν ἄστρων ἀπορροΐᾳ αὖξεται καὶ μειοῦται· τό τε θεῖον ἐκεῖνο πνεῦμα λεπτομερέστατον ὑπάρχον διὰ πάσης οὐσίας διαρκεῖ, καὶ μάλιστα κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους καθ' οὓς αἱ τῶν ἄστρων ἀπόρροιαί γίνονται [τῆς] ἐπὶ τῆς κοσμικῆς καταβολῆς. ^[5]

Ἐξ ἑνὸς δέ τοι πρὸς πίστιν τῶν λοιπῶν παραστήσω. Βοτάνη γὰρ ἔστιν, ἡ λεγομένη κώνειον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς τοῦ Ἄρεος ἀπορροίας δοκεῖ γεγενῆσθαι· ἔτυχε δὲ ἐπὶ τῆς κοσμικῆς καταβολῆς ἐν Σκορπίῳ βάλλων τὰς ἀκτῖνας Σκορπιανὸν δὲ καὶ ἐκεῖνο τὸ τῆς Ἰταλίας κλίμα.

- ³⁵ Αὕτη οὖν ἡ βοτάνη πλεον τῆς θείας ἀπορροίας ἐλκύσασα, εἴτε ὑπὸ τετραπόδου ἢ ἀνθρώπου βρωθῇ, παραχρῆμα θανατοῖ· τινὲς δὲ καὶ κατ' ἄγνοιαν τῆς βοτάνης ἐν ταῖς ἐρημίαις κατακλιθέντες παρ' αὐτὴν καὶ κοιμηθέντες ἐν τῷ συνέλκειν ἐν ταῖς ἀναπνοαῖς αὐτῆς τὴν ἐνέργειαν ἐτελεύτησεν <αν.> Ἀνόμοιος δὲ ἡ Κρήτη τὴν ἀκτινοβολίαν· τὴν αὐτὴν οὖν βοτάνην εἰς Κρήτην, τὸ κώνειον, ἐσθίουσιν ἀνθρώποις οὔσαν τῶν πάντων λαχάνων ἡδίονα.
- ³⁷ Τοσοῦτον αἱ τῶν θεῶν ἀπόρροιαὶ παρὰ τοὺς τόπους καὶ καιροὺς δύνανται. Πρόδηλον <δ'> ὅτι πάντων τῶν ἀστέρων βασιλεύς ἐστὶν ὁ Ἥλιος.
- ³⁹ Οὗτος δὲ ἐν Κριῶ γενόμενος ὑψοῦται, καὶ τίνα μεγίστην δύναμιν ἐν τούτῳ λαμβάνει τῷ ζῳδίῳ· αἱ οὖν βοτάναι τότε δυναμικώταται, οὐ μόνον διὰ τὸν Ἥλιον, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ζῳδιον πᾶσι τοῖς τὰ πάθη ἐκποιοῦσι θεοῖς ἐπικοινωνοῦν